



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ**

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira  
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

**Haineuve, Julien**

**Coloniæ Agrippinæ, 1665**

Peccati contra Spiritum sanctum malignitas sic est singularis, ut multis  
tamen peccatoribus jam sit communis.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-44214**

Aut anima, aut Spiritus inde discedat; Adulteri nescitis quia amicitia hujus mundi, inimica est Dei?

III. PUNCTUM.

Quod nos ergo magis lætificat, hoc est quod magis contristat Spiritum sanctum: quia videlicet hoc est, quo illi magis resistimus: hoc est quod expugnabat vehementius, & quod à nobis præcipue volebat tolli: nos verò contra repugnantes & insanientes in medicum, in magistrum & in patrem; ii verè sumus de quibus dictum est: *Ipsi autem exacerbaverunt eum in consilio suo.* Sicut è contra, nihil illum magis lætificat quam quod nos magis contristat, si verè contristati sumus ad pœnitentiam; quemadmodum dicebat Apostolus, *quis est qui me lætificet, nisi qui contristatur ex me?* Aut illum non oporteret esse bonum, & nostri amantem; aut nos oporteret esse dociliores & magis subditos: nam quamdiu ille erit bonus, non desinet hic nobis bene velle: & quamdiu nos ei resistemus, non desinet contristari, quòd bona ejus voluntas nihil nobis proficit.

O quam bonus est Domine Spiritus tuus in omnibus: ideoque vos qui exerrant, corripis. Sap. 12. Vos semper Spiritui sancto resistitis! Act. 7.

VERITAS PRACTICA.

Peccati contra Spiritum sanctum malignitas sic est singularis, ut multis jam peccatoribus sit communis.

Ratio est, quia peccati contra Spiritum sanctum malignitas, sive quoad culpam, sive quoad poenam, in hoc maxime sita est, quòd apertè contra bonitatem Dei peccetur.

lud nostrum, ut propterea non timeamus contristare Spiritum Sanctum? Si propter cibum frater tuus contristatur, inquit Apostolus, jam non secundum Charitatem ambulat. Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est. Quantò hæc verius & justius de Spiritu sancto? An verò possis anime, eo lætari gaudio quo ille contristetur? An tu verum & solidum purabis gaudium, quo is contristetur, qui solus dare potest solidum gaudium? An tu possis gaudere, & videre tuo illum mentem gaudio, à quo expectas gaudium sempiternum? An possis cum illo vivere & habitare, cum quo tam malè convenias ut quo lætaris, ille contristetur: & quo ille lætatur contristeris? Nunquid ambulabunt duo pariter nisi convenierit eis? Quod si ad conveniendum simul, necesse est ut alteruter de suo cedat aliquid, cuinam convenit potius cedere: an velles potius Deum tibi concedere quod amas inordinatè, quam te ex illo affectu inordinato decedere? Non times te ab eo tandem defendendum quem non potes retinere, nisi deseras quod ille tantum odit, quantum tu illud amas? Si autem ab eo deseraris, quid facies? quid orabis? quid sperabis? quid vel loqui vel cogitare poteris cum nihil sine illo possis, cum nemo possit dicere, Dominus Iesus, nisi in Spiritu sancto? Erudire Ierusalem ne forte recedat anima mea à te, ne forte ponam te desertam, terram inhabitabilem.

Rom. 14

Amos 3

1. Cor. 12. Ier. 6.

DE PECCATO IN SPIRITUM SANCTUM.

En proferam vobis Spiritum meum.

Prov. 2

O quam bonus est Domine Spiritus tuus! ideoque eos, qui exerrant, corripis. Sap. 12. Vos semper Spiritui sancto resistitis! Act. 7.

Sed jam multis peccatoribus hoc est commune, ut apertè contra bonitatem Dei peccent. Hujus ergo peccati malignitas sic est singularis, ut multis jam peccatoribus sit communis. Quòd quidem in hac materia præcipue considerandum est, ut sic facilius unusquisque noverit, in quantam veniat hujus peccati partem se serò sibi prospiciat.

I. PUNCTUM.

Divina Sanctissimæ Divinitatis attributa sic tribus indivisim conveniunt sacris Personis, ut quod de una vel affirmatur, Bbb



sumatur, vel negatur, pari modo de aliis sit profus intelligendum. Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum, sic uni formiter, uno & eodem sensu ac consensu pariter de tribus idem celebratur.

Nil propterea tamen obstat, quin ex humano nostro concipiendi modo, quædam Patri præcipue, tum quædam præsertim Filio, quædam etiam singulariter sancto Spiritui referantur; quia videlicet Pater prius à nobis nominatur, & tanquam origo divinæ communicationis concipitur, idcirco quæcunque sunt potentia, potissimum illi assignantur, ut rerum creaturam effectio. Et quia Filius per viam intellectus generatur, ideo quæcunque sunt divinæ Sapientiæ, qualis est rerum conservatio certosque suos in fines mira promotio, dicuntur hujus esse Personæ. Sic denique quia Spiritus sanctus per viam amoris & voluntatis procedit, propterea quæcunque sunt bonitatis & gratiæ, qualis est totius humani generis reparatio, necnon particularis uniuscujusque vocatio, justificatio, glorificatio; divinus ille esse dicitur spiritus, qui singula prout vult singulis dividit & largitur.

Atque hinc fit, ut quæcunque peccata divinam hanc præsertim bonitatem impetunt, præsertim etiam in Spiritum sanctum dicantur perpetrari: non quod in alias duas non peccetur Personas, sed in tertiam potissimum eo sensu, quo de illa potissimum bonitas prædicatur. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei in quo signati estis in diem redemptionis. Id est, per quem accepistis gratiam sanctificantem. Neque verò etiam ullum omnino peccatum admittitur, quin adversus Dei bonitatem committatur, verèque omni dicatur peccato: *contristasti nutricem tuam*, id est, bonitatem divinam te sustentantem: sed sicut effusior aliquando est illa bonitas & miseratio largior, ita tum projectius in hanc peccatur, & tum maximè peccata dicuntur in bonitatem atque in Spiritum sanctum, cum sic directius & apertius divinæ gratiæ pessundantur. An divitias bonitatis ejus contemnis?

Sic sanctus Thomas diversis ea de reproductis opinionibus, illorum sententiam refert & sequitur, qui dicunt peccatum vel blasphemiam esse, quando aliquis peccat contra appropriatum bonum Spiritui sancto, cui appropriatur bonitas, sicut Patri appropriatur potentia, & Fi-

lio sapientia. Unde peccatum in Patrem dicitur esse, quando peccatur ex infirmitate; peccatum verò in Filium, quando peccatur ex ignorantia, peccatum autem in Spiritum sanctum, quando peccatur ex certa malitia, id est, ex ipsa electione mali. Et nonnullis interjectis, explicans illam malitiam; *Contingit ex eo*, inquit, quod per contemptum abjicitur & remouetur id, quod electionem peccati poterat impedire, sicut spes per desperationem, & timor per presumptionem.

Quæ sancti Doctoris verba sunt valde observanda. Unde tandem concludit, quod sicut illa, quæ peccati electionem impediunt, sunt effectus Spiritus sancti, sic à se illa remouere, est malitia quædam singularis, ex qua qui peccat peccat in Spiritum sanctum.

Quanta sit autem illa malitia sive malignitas vel culpæ vel poenæ consequentis, satis evidenter expressit Dominus, quando dixit peccatum esse, quod non remitteretur neque in hoc seculo, neque in futuro; Quod sanctus Marcus ad peccatorem referens, sic ait, non habebit remissionem in eternum, sed reus erit æterni delicti. Quæ formidanda Domini verba sic idem sanctus Thomas intelligenda quoad culpam fuscè declarat, *Sicut aliquis dicitur morbus incurabilis, secundum naturam morbi, per quem tollitur id, per quod morbus potest curari, puta cum morbus tollit virtutem naturæ, vel inducit fastidium cibi & medicine, licet talem morbum Deus possit curare. Ita etiam peccatum in Spiritum sanctum dicitur irremissibile secundum suam naturam in quantum excludit ea per quæ fit remissio peccatorum. Per hoc tamen non præcluditur via remittendi & sanandi omnipotentia & misericordia Dei, per quam aliquando tales quasi miraculosè spiritualiter sanantur. Et paulò post in responsis ad objecta: Liberum, inquit, arbitrium remanet quidem semper in hac vita veribile, tamen quandoque abjicit à se id, per quod verti potest ad bonum, quantum in ipso est, unde ex parte sua peccatum est irremissibile, licet Deus remittere possit.*

Quod quia plurimi refert probè intelligere, sic sancti Doctoris sententiam eruditè illustrat Estius in commentariis. *Sensus est*, inquit, quod ejusmodi peccata nihil in homine relinquunt, ex quo sperari possit eius penitentia, & per consequens, peccati remissio. Nam qui peccat etiam graviter ex ignorantia, præsumitur convertendus, si veritatem esset edoctus; qui autem ex infirmitate peccat, præsumitur acturus penit-

6.

Ephes. 4.

Bar. 4.

Rom. 2.

2. 2. q. 14. a. 1.

Marth. 12. Marc. 3.

2. 2. q. 14. a. 3.

ad 3.

Marc. 5.



penitentiam, ubi vehemens carnis passio transse-  
rit. At qui sciens & prudens ex destinata volun-  
tate peccat, nihil ejusmodi relinquit, ex quo spem  
resipiscitiae eius concipere liceat. Et fortasse hoc  
est peccatum ad mortem de quo Ioannes in prima  
Epistola, capite quinto.

Sunt verò innumera quæ ex scripturis pro-  
ferri possent ad hoc ipsum confirmandum tes-  
timonia. Si mutare potes Æthiops pellem suam,  
aut pardus varietates suas; & vos poteritis bene-  
facere, cum didiceritis malum. Multo labore su-  
datum est & non exivit de ea nimia rubigo eius,  
neque per ignem. Immunditia tua execrabilis,

quia mundare te volui, & nos es mundata à for-  
dibus tuis, sed nec mundaberis prius, donec quies-  
cere faciam indignationem meam in te. Ego Do-  
minus locutus sum, veniet & faciam. Non tran-  
seam, nec parcam, nec placabor; iuxta vias tuas  
& iuxta adinventiones tuas iudicabo te dicit  
Dominus. Quid faciam tibi Ephraim? quid fa-  
ciam tibi Iuda? misericordia vestra quasi nubes  
matutina, & quasi ros mane pertransiens. Id est,

quicquid gratiæ contulero tam parum in vo-  
bis durat & agit, quàm parum nubes evanida  
vel ros matutinus qui primo sole siccatur. An  
divitias bonitatis eius & patientia & longanimi-  
tatis contemnis? Ignoras quoniam benignitas Dei  
ad penitentiam te adducit: secundum autem du-  
ritiam tuam & impenitentem cor, thesaurizas tibi  
iram in die iræ & revelationis iusti iudicii Dei.  
Vide hebræorum sexto, tum decimo. Ex qui-  
bus & aliis, quæ satis ubique patent, qui non  
videat quàm sit singularis malignitas huius  
peccati, tantò magis in seipso id probat,  
quantò minus videt.

## II. PUNCTUM.

**S**ed iam multis peccatoribus, tibi forte Lector  
atque Auditor, hoc est commune & familiare,  
ut aperte contra bonitatem pecces.

Cum enim contra bonitatem aperte pec-  
care nihil sit aliud quàm aperte scire & sentire  
primò quidem quod peccetur, deinde verò  
quod peccetur contra conscientiam, contra  
manifestum rationis lumen, contra revocan-  
tes divinæ motus gratiæ; nonne hoc multis  
còmune est, ut sic præfractè peccent? Quod-  
cunoque tandem sit peccati genus ac species;  
sive sit superbia, sive invidia, sive luxuria, sive  
avaritia, gula, ebrietas, aut quod simile vi-  
tium: primò quidem quando ex ipsa naturæ

proclivitate patrat, simplex ac nudum est  
vitium contra virtutem sibi oppositam; sed  
procedente tempore cum peccator per gra-  
tiam respiscit, cum iterum labitur, iterum-  
que multiplicatis sæpe actibus cadit & resur-  
git, ac jam non sola fragilitate, sed malitia, sed  
impulsu prævæ voluntatis contra pugentes  
animi stimulos ipse se in peccatum sciens vo-  
lens præcipitem agit; tunc illud peccatum, il-  
lud ipsum quod ex suo ante genere peccatum  
fuit luxuriæ vel avaritiæ, sit peccatum contra  
Dei bonitatem, nempe contra tot lumina, tot  
gratias, tot bonos motus quibus peccatum  
emendaretur, & quibus omnibus peccator  
restitit; mutatur quodammodo peccati spe-  
cies, aut antecedente nova ista circumstantia  
bonitatis divinæ toties impugnata sic aggra-  
vatur, ut aliud coram Deo censeatur quàm  
reputatum esset, si talis peccandi ratio non  
intervenisset. Quanta est enim bonitas Dei,  
sic multoties delinquentem avocare, deterre-  
re, complecti, fovete, ac singularibus demer-  
eri gratiis, tanta est ejus malitia, tantaque de-  
licti labes & securura pernicies.

Quia vocavi, & renuistis; observa illud  
quia; sic enim suam Deus nostiæ opponit ma-  
litiæ bonitatem, & idcirco graviorem sibi vi-  
deri ait talem malitiam, quia tali repugnat  
bonitati.

Atque ut reipsum hic agnoscas, dic quo-  
tum agis annum? quibus subjaces vitis: à quo  
incipiunt dominari tempore? quoties inde  
fuiisti revocatus? quantis propterea lancina-  
tus animi stimulis? Ignorasne te peccare? de-  
suntne tibi præsidia seu motiva quibus pec-  
catum caveas? an illa tibi proponis vel abji-  
cis? fatere quod est. Nonne sapius in ipso pec-  
cati procinctu pedem retrahis, quasi nolens  
quod perpetras crimen: quasi audires contra  
monentem, quasi videres minitantem, quasi  
sentires avertentem? Et tamen, quæ est auda-  
cia tua, non desistis à crimine, non inde revo-  
cas animum, contra stimulum calcitras, nec  
quiescis donec opere compleas quod mento  
percepisti! Quid tu jam vocas istud peccati,  
nisi certæ cujusdam malitiæ divinam impu-  
gnantis bonitatem? Quid aliud dicebat san-  
ctus Thomas cum supra definiret istud pec-  
catum, vel peccatorem? Nonne hoc uno ve-  
luti caractere designabat ejus malitiam ani-  
mi, quod removeret à se id quod electionem pec-  
cati poterat impedire, velut timorem præsumen-  
do de



do de Dei bonitate? At nonne hoc ipsum est in quo peccas? nonne sanctum illum peccandi timorem, quem Deus iniecit, tu peccando abjicis & pessundas? nonne tibi fingis Deum ita bonum ut peccatis sit potius indulturus quam iraturus? Existimasti inique, quod ero tui similis; Nam si timeres, si divinam reformidares justitiam, non ita praecepta pereris, quo te libido concitat. Etenim quia non profertur ei contra malos sententia, absque timore ullo filii hominum perpetrare mala.

III. PUNCTUM.

Sic est igitur singulare peccatum quod dicitur in Spiritum Sanctum, ut sit tamen multis commune peccatoribus. Singulare est in sua specie, singulare est in sua malitia, singulare est in sua consequente poena, sed commune est & familiare tam multis, quam multi sunt qui contra bonos illos motus a peccato avertentes, non timent se pe obistere & scientes volentesque peccare; Qui dixerunt Deo, recede a nobis, & scientiam viarum tuarum nolumus: hoc enim ipse peccandi actus dicit, hoc ipse efficitur peccati factio. Repullus recedit Deus, & viarum ejus scientia repudiatur. Quam multi porro sint, qui sic liberè vivunt & peccant, tam evidenter patet, ut vix de mundo sint alii, qui non sic liberè vivant & peccent. Omnes conversi sunt ad cursum suum, quasi equus imperu vadens ad praelium.

Quid verò inde sequitur, nisi quod peccatum illud quod multi leve putant, sit valde grave ac damnosum? Elatio quippe contemnentis atque inpenitentis obstinatio, inquit sanctus Bernardus, in minimis quoque mandatis, culpam facit non minimam, & convertit in crimen gravi rebellionis, nam vnum satis leve simpliciter transgressionis. Non jam attenditur quid peccetur, sed qua fronte, quo animo, qua libertate peccandi. Non arguit peccatores illos divina justitia, quod se oblectant inquina verint cogitationibus, quod pecunia, quod deliciis plus a quo sese dederint; nihil horum commemorat, sed quod extenderit manum suam, & non fuit qui aspiceret, quod despexerint omne consilium suum, & increpationes suas neglexerint. Hoc illa in peccato considerat, hoc expendit & in ju vocat; hoc unum denique est, unde haec peccatoribus tam gravis poena decernitur: Ego quoque in incertu vestro ridebo & subjannabo, cum vobis id quod timebatis advenit, cum irruerit repentina calamitas & intretus quasi tempestas ingruerit, quando venerit

super vos tribulatio & angustia. Tunc in obcabunt me & non exaudiam, mane conurgent & non invenient me; eo quod exosam habuerint disciplinam, & timorem Domini non susceperint, nec acqueverint consilio meo, & detraherint univere correctioni mea; Quali non sufficeret peimò vel semel dixisse, hanc eorum esse peccati poenae causam, quod oblatas neglexerint gratias; rursus hoc repetit, & primum ac postromum hoc ut intelligamus latagit, & omni modo providet, quia hoc uno maxime decipimur, quod quam ingravescant indices peccata nostra, quamque formidando interitu sint castiganda, non ponderamus.

Quapropter aptè Apostolus, dum ipse ait, quapropter sicut dicit Spiritus sanctus; hodie si vocem ejus audieritis, nolite obdurare cordam vestra. Et qua plura pergit ex psalmo regio; unde tandem concludit, videte fratres, ne forte sit in aliquo vestrum cor malum incredulitatis descendendi a Deo vivo: sed adhortamini vosmet ipsos per singulos dies, donec hodie cognominatur, ut non obduretur quis ex vobis fallacia peccati.

Perpende singula; vide cur vocet in fidelibus cor malum incredulitatis. Nempe dum peccant, non credunt se tam graviter velle peccare, ut discedant a Deo vivo, privati ejus gratia & sempiterna gloria; nolunt sibi hoc persuadere, ne a peccato deretreatur; quod certè incredulitatis genus est, & certum mali cordis signum, cui placet peccatum.

Deinde verò considera, quam opportundè dicit, adhortamini vosmet ipsos, nam quod extremum est humanae malitiae, selemutis homines sermonibus adhortantur ad vitia, nec si adessent pravitate probatores, vix essent pravitates. Defecit sanctus, diminuta sunt veritates a filiis hominum: vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum. Venite & fruamur bonis quae sunt, & ut amur creatura tanquam in juventute celeriter. At contra, inquit Apostolus, aut simili si vultis modo in te dissimili, vosmet ipsos excitare per singulos dies, donec hodie cognominatur. Quid verò istud, donec hodie? Singuli forte dies, donec hic vivitur, possent intelligi, cum donec expirent homines, non expiret tempus gratiae, non misericordiae cesset dies. Verum cum alludat ad verba psalms, hodie si vocem Domini audieritis, non alio sensu intelligendus est Apostolus quam ipso psalmista Regii, qui manifestè nobis indicat dies esse

W. 49.

Recl. 8.

W. 21.

W. 3.

Lib. de precepto & dispens. 14.

Prov. 1.

Hebr. 3.

Psal. 94.

Ps. 11.

Sap. 1.

W. 11.

W. 11.

Prov.

W. 11.



esse aliquos, quibus apertius vox è cœlo fundatur, quam audire homines tanti referat, quanti recipere vel negligere, quæ curâ illa voce simul offeruntur dona cœlestia. Non ita quidem semper certo ac definito tempore concluduntur illæ supremæ monitiones, quin se in plures extendant dies: At non ita verò sese illi effundunt dies, quin sæpe contrahantur & contenebrescant; quamobrem ab illo ipso sancto Spiritu, qui luminum & gratiarum est divisor & donator, admonemur ut *donec hodie cognominatur*, quo is videlicet die lumen & vocem effudit, tum affectos mentis oculos atque aures habeamus, ne quid ex oblati gratiis nobis deperat. *Nolite obdurare corda vestra*, nolite sic prolatare conversionem, quasi alias cum libuerit, tanta possitis facilitate converti. Quod Christus Dominus apertè dixerat, *ambulate dum lucem habetis, ut non vos tenebra comprehendant*. **ORATE ut non fiat fuga vestra hyeme aut sabbato.**

Si quis autem illustris dies, si quis ex illis unus est fortunatis & serenis, quibus nobis illuceat & loquatur Dominus, certè est hodiernus, quo effusi quondam Spiritus sancti memoria non alio præferim nomine celebratur, quam ut eandem pro captu nostro participemus gratiam. Quamobrem hodie qui vocem ejus audivistis, nolite obsurdescere, nolite obdurare corda vestra, ne forè nunquam audiat. En vox hodierna quam audistis; peccatum vestrum, nisi diligentius cum gratia caveatis, *peccatum est in Spiritum sanctum*, peccatum est contra bonitatem Dei, peccatum est ex certa quadam malitia, peccatum est quod vix remitteretur, peccatum est in quo moriemini si persistitis in eo vivere. Si contra hanc vocem cor induratis, cor illud erit durum, de quo Sapiens; *Cor durum habebit malè in novissimo*; & qui amat, *periculum in illo peribit*. **CONVERTIMINI ad correptionem meam, en proferam vobis Spiritum meum**, quo id scilicet nunc possitis facere, quod postea vobis erit tam arduum, ut posse desperetis: eò enim tandem devenitur, & penè omnis in desperationem transit præsumptio. Sicut nempe qui nimis differt, se semper posse præsumit; sic quando nimis distulit, jam se posse desperat. Nunc ergo donec dies est, donec hodie cognominatur, *convertimini & agite poenitentiam ab omnibus iniquitatibus vestris, & non erit vobis in ruinam iniquitas*.

*tas. Projicite à vobis omnes pravitationes vestras in quibus pravaricati estis, & facite vobis cor novum & Spiritum novum; & quare moriemini domus Israel, quia nolo mortem morientis dicit Dominus Deus, revertimini & vivite.*

Jungendus vobis affectus & effectus affectui.

Vide in 1. parte pro hac singulari materia, Dominicam 4. Adventus. In 2. Dominicam Septuagesimæ. In 3. Dominicam 9. In 4. Veritatem 5. hebdomadæ 19. & diem 22. Septembris, in Festo sancti Matthæi, ubi habetur hæc Veritas:

Qui differt sequi gratiam, Spiritui gratiæ contumeliam infert.

Quod si quis forte contenderet, quæ hic dicta sunt de peccato in Spiritum sanctum, tum vera tantum esse, quando peccatum illud cum blasphemia conjungitur: sit veritas sequens; præcedentis confirmatio, & difficultatis solutio.

Qui peccant in Spiritum sanctum, vix peccant quin blasphemant.

Ratio est, quia blasphemare in Spiritum sanctum hoc esse dicitur, quando aliquid de illo affirmatur, quod non est, vel negatur quod est. **SED qui peccant in Spiritum sanctum, prout ordinariè modo peccant, vix peccant quin affirmant de illo quod non est, vel id negant quod est; ERGO & vix peccant quin blasphemant, quod est horrendum dictum.**

Forus discursus ex Divo Thoma colligitur, locis annotatis, ubi de hac expressè materia. Prima quidem propositio nullam difficultatem habet, & volenti rem explicare fufius, præsto sunt apud sanctum Doctorem variæ species, quibus univèrsim in Deum, & particulatim in Spiritum sanctum blasphematur.

Secunda verò propositio sic declaratur. qui modò peccant in Spiritum sanctum, his tribus modis, ut plurimum peccant, in quibus sigillatim ostenditur vix illos peccare quin affirmant vel negent falsum de hac divina persona.

Primus est, qui jam supra est explicatus, quando remouentur illa quæ peccati electionem possent impedire, vel quæ poenitentiam possent inducere: tunc sine dubio peccatur directius in Spiritum sanctum, quia ille est

Bbb 3 qui

Joan. 12.  
Matth. 24.

Eccl. 3.

Prov. 1.

Jerem. 18.

2. 2. q. 13.  
& 14.